

Nr 594.

Av herr **Svensson** i Ljungskile **m. fl.**, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 223, med förslag till lag om tillfälligt byggnadsförbud inom vissa strandområden.

I Kungl. Maj:ts proposition nr 223 förelägges riksdagen förslag till lag om tillfälligt byggnadsförbud inom vissa strandområden.

De över förslaget avgivna remissyttrandena äro i stor utsträckning mycket kritiska till olika avsnitt av detsamma. Den starkaste invändningen — utom beträffande den rent principiella sidan av saken — göres mot att utsträcka byggnadsförbudet att gälla så stora områden som intill 300 meter från strand eller vattendrag samt att man icke synes vilja tillförsäkra markägarna ersättning i samband med att man undantager marken från ägarnas rätt att fritt disponera densamma. I förstnämnda avseende ha starka sakliga invändningar gjorts bl. a. av länsstyrelsen i Stockholms län, som anser att omkring 100 meter bör vara tillräckligt. Med hänsyn till den stora sakkunskap, som länsstyrelsen och överlantmätaren i detta län måste anses besitta, emedan de ha att handlägga hithörande ärenden i dess stora skärgård med tillgodoseende av huvudstadens och omkringliggande tätorters behov, måste man enligt vår mening fästa synnerligen stor vikt vid de härifrån avgivna yttrandena. Vad beträffar frågan om ersättning till markägarna torde man icke kunna undgå att taga hänsyn till Kungl. Maj:ts lagråds yttrande av den 30 mars 1950 i detta avseende, om man vill vidmakthålla urgamla svenska rättsregler. I detta yttrande förordas, att strandägarnas rätt till ersättning redan nu skulle inskrivas i lagen. Den föreslagna lagen, i vilken strandägarna icke tillerkänts sådan rätt, har hos berörda markägare kommit att te sig som ett allvarligt ingrepp i den enskildes rätt att förfoga över sin egendom. Frånvaron av bestämmelser om ersättning för liden skada eller intrång kan ge dem en känsla av övergrepp av det allmänna gent emot de enskilda markägarna.

Då det måste anses nödvändigt att snarast vidtaga åtgärder för att säkerställa allmänhetens och icke minst den icke markägande landsbygdsbefolkningens behov av tillgång till badstränder och platser för friluftskreation, får man så långt som möjligt söka finna vägar att förverkliga detta önskemål utan att någons rätt i oträngt mål trädas för nära. De möjligheter, som nuvarande lagstiftning kan medgiva att lösa denna fråga, äro icke tillfredsställande. Om man med stöd av denna skall kunna uppnå avsett resultat, torde det knappast kunna undgås, att åtgärder emellanåt måste vidtagas, som få anses ännu mindre tilltalande än mera generella provisoriska be-

stämmelser. Därför anse vi oss kunna godtaga en provisorisk lag. Vi anse emellertid, att den kritik som ovan refererats bör tillmötesgå, alltså att ett eventuellt byggnadsförbud begränsas till vissa strandområden om högst 100 meters bredd och att markägarna erhålla full ersättning för liden skada eller intrång å områden, som träffas av provisoriskt byggnadsförbud. Vi anse vidare, att lagen bör bli av kort varaktighet.

På grund härav vilja vi föreslå,

att riksdagen måtte besluta i enlighet med det i propositionen nr 223 framlagda förslaget till lag om tillfälligt byggnadsförbud inom vissa strandområden, med den ändringen av föreslagen 1 § andra stycket, att uttrycket »dock högst 300 meter» ändras till »dock högst 100 meter»,

att lagen måtte fastställas att gälla till och med den 31 dec. 1951,

att riksdagen måtte besluta, att ersättning skall utgå till den markägare, som lider skada eller intrång genom lagens tillämpning.

Stockholm den 25 april 1950.

Wald. Svensson.

Bertil Ohlin.

O. Malmberg,
Skövde.

Gust. Mosesson.

O. E. Sandberg.

Bertil von Friesen.
